

verden, blev koordineret, og at generalsekretæren udgav en årlig rapport, indeholdende en syntese af dette verdensomspændende forskningsarbejde.

Universalitetsprincippet.

1. Spørgsmålet om Folkerepublikken Kinas repræsentation i FN blev omtalt i en række indlæg.

Udenrigsminister *Stewart* udtalte, at når FN ikke havde været i stand til at behandle Vietnam-problemet, var en af årsagerne, at Folkerepublikken Kina ikke var repræsenteret i organisationen. Samme standpunkt blev forfægtet af *Danmark, Finland og Sverige*. *Island* gik ind for to-Kina-princippet.

Canada overvejede mulighederne for at optage diplomatisk forbindelse med Kina og ville byde ethvert retfærdigt forslag velkomment, som ville lette Folkerepublikken Kinas repræsentation i FN, forudsat at dette ikke skete på bekostning af nuværende medlemslandes rettigheder.

Italien erindrede om det italienske forslag om en gennemgribende og realistisk undersøgelse af, hvorledes universalitetsprincippet i FN kunne gennemføres, og håbede, at 23. samling ville vie dette forslag sin opmærksomhed.

Burma fandt, at mange af verdensspørgsmålene ville blive behandlet mere realistisk, hvis Folkerepublikken Kina var medlem af FN.

Australien mente, at Folkerepublikken Kina måtte komme med indrømmelser, som

viste, at landet virkelig havde tilpasset sig nationernes familie.

2. Samtlige kommunistiske lande forlangte Østtyskland optaget som medlem af FN, og de fleste tilføjede med udenrigsminister *Gromyko* i spidsen, at Forbundsrepublikken Tyskland gerne samtidig sås optaget.

Andre spørgsmål.

Udenrigsminister *Torsten Nilsson* bebudede et svensk forslag om afholdelse af en international konference om beskyttelse af de menneskelige omgivelser. Den moderne teknologi og videnskab havde stillet enorme ressourcer til menneskets rådighed, som kunne påvirke omgivelserne. Desværre var forandringerne ofte i skadelig retning. Hvis den naturlige balance i naturen blev forstyrret, kunne menneskets fundamentale livsbetingelser blive bragt i fare.

Islands repræsentant konstaterede med tilfredshed, at beretningen om havets ressourcer ville blive lagt frem for Generalforsamlingen. Disse ressourcer måtte forvaltes med fornuft for at sikre optimal udnyttelse og for at undgå rovdrift. Et andet vigtigt spørgsmål i denne forbindelse var den fredelige udnyttelse af havbunden. De gældende regler i international lov var utilstrækkelige til at regulere staternes virksomhed på dette område.

Libyens udenrigsminister mente, at havets ressourcer uden for grænserne for national jurisdiktion burde anvendes til bekæmpelse af fattigdom. Udviklingslandene burde sikres andel i udnyttelsen af disse ressourcer.

V. Plenarforsamlingen.

Følgende dagsordenspunkter henvistes til direkte behandling i Plenarforsamlingen uden forudgående udvalgsbehandling:

1. Prøvelse af fuldmagter for repræsentanter til 23. Generalforsamling (punkt 3):
 - a) Nedsættelse af udvalget til prøvelse af fuldmagter.
 - b) Udvalgets beretning.
2. Valg af præsident (punkt 4).
3. Konstituering af de faste udvalg og valg af formandskaber (punkt 5).
4. Valg af vicepræsidenter (punkt 6).
5. Meddelelse fra generalsekretæren i henhold til pagtens artikel 12, stk. 2 (punkt 7).
6. Vedtagelse af dagsordenen (punkt 8).
7. Generaldebatten (punkt 9).
8. Generalsekretærens beretning vedrørende organisationens arbejde (punkt 10).
9. Sikkerhedsrådets beretning (punkt 11).
10. Det økonomiske og sociale Råds beretning (punkt 12).